

Sáfársági felolvasási anyagok gyülekezeteinknek – 2024.

január 06 – Cselekedni, vagy csak szándékozni

Luther Márton, a reformátor, Németország egy csendes kolostorában élt, ahol egy közeli barátjával lakott egyszobában, akivel lelkesen kutatták a Biblia tanításait.

Noha, Luther elindult a reformáció útján, de barátja ott maradt a kolostor falai között, és imádkozott érte.

Egyik éjjel, barátja érdekeset álmódott. Beláthatatlan nagyságú, aratásra kész földet látott.

Azt is látta, hogy egy szerzetes megpróbálja az aratást begyűjteni, ami lehetetlen feladatnak tűnt. Aztán meglátta, hogy ez a munkás nem más, mint Luther maga!

Ez az álom, azt a fontos igazságot mutatta meg neki, hogy ne csak imádkozzon barátjáért, hanem tegyen is valamit érte! Kezdje el a munkát! Ez a különbség a „cselekedet” és a „szándék” között.

Év végén, sokan elhatároznak dolgokat. Van, aki fizikai aktivitást. Mások spórolásról döntenek, vagy fogyni szeretnének.

A fizikai és lelki élet területén elhatározni valamit, egyformán fontos.

Jó, ha az évet azzal kezdjük, hogy átgondoljuk újra, az Isten által tanított alapelveinket, elkötelezettségeinket. Isten azt kéri tőlünk Rm 12:1-ben, hogy „szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul”.

Az alábbi határozatok lehetnek a listánk elején:

1. Reggel, ha csak tehetjük, olvassuk a Bibliát, esetleg a tanulmányunkat, és imádkozzunk.
2. Családunkkal, reggel vagy este beszélgessünk közösen Isten tetteiről.
3. Határozzuk el, hogy a szombatokat naplementétől, naplementéig tartjuk.
4. Ne engedjük, hogy távortartson a virtuális istentisztelet megnézése attól, hogy személyesen jelen legyünk a gyülekezetben. Ha csak lehet, legyünk ott személyesen.
5. Erősítsük meg magunkat a tized és adakozások tekintetében. Anyagiak területén is legyünk hűségesek Istennek fogadott ígéreteinkhez. Ha az segít nekünk, határozzunk el egy megfelelő százalékot adományaink havi összegére nézve is.

Ha elhatározzuk magunkat és elindulunk a tettek mezején ez évben is, az Úr meg fog minket erősíteni és vezetni fog, ahogy elhatároztuk szívünkben. Emlékezzünk arra, amit Fil 4:13 mond: „Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem”.

Helyezzük Istent az első helyre, és magunkat egy kicsit hátrébb.

január 13 – Egyszemélyes egyház

Felvetődött már az a gondolataidban, hogy milyen lenne az egyház, ha az egész egyház olyan lenne, mint te?

Gondold át, milyen lenne a gyülekezeti közösség, ha mindenki ugyan úgy imádkozna és magyarázna a Bibliát, ahogy azt te teszed?

Milyen lenne az egyház missziómunkája, ha mindenki ugyan akkor és ugyan azt tenné, amint te teszed? Ugyanakkor magyarázna a tanításokat másoknak, mint te.

Vagy képzelj csak el, hogy milyen lenne az egyház anyagi helyzete, vagy a missziója, ha mindenki ugyan annyi forinttal támogatná az egyházat, amennyivel te támogatod!

Tetszik a gondolat?

Milyen lenne az egyházunk, ha mindenki olyan lenne, mint te?

A jó hír az, hogy te egy tagja vagy az egyháznak!

Talán az is igaz, hogy sok esetben alábecsüljük cselekedeteink és magatartásunk befolyását környezetünkre. Talán arra gondolhatunk, hogy: Ha mi nem beszélünk másoknak a biblia tanításáról, akkor majd azt más megteszi. Így az üzenet mégis hangozni fog a világban.

De azt is gondolhatja valaki, hogy ha én nem vagyok hűséges a tizedben, adakozásban, ha én nem támogatom anyagilag a saját gyülekezetemet, akkor majd más lesz hűséges, és támogatja a gyülekezetem költségvetését. Majd más fogja támogatni a világmisszió kiadásait.

Bizonyos szempontból, ez valóban így van.

Isten munkája győzedelmeskedni fog, akár az én hozzájárulásommal, vagy a nélkül is. Az evangélium el fog jutni a világ minden részére, akár velem, akár nélkülem.

A lényeges szempont az az, hogy az a közösség, aminek én is része vagyok, mindig befolyásolja azokat is, akik közvetlen környezetemben vannak, gyermekeimet, házastársamat, szüleimet és családtagjaimat.

Isten iránti elkötelezettségem és missziós magatartásom inspirálja vagy hátráltatja azokat, akik velem élnek.

Gyermekeimre az lesz a legnagyobb hatással, amilyen példát nekik mutatok. Az Isten iránti elkötelezettségem, akár még elszántabb követésre is inspirálhatja őket.

A Jézus iránti elkötelezettségem nem csak szavakban mutatkozik meg, hanem az Istennek szentelt életemben.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsikét hátrébb.

január 20 – Teljes átadás

„Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!” Mt 19:21

Ezt válaszolta Jézus a gazdag ifjúnak, amikor arról kérdezte, mit tehet az örök élet elnyerése érdekében. Tehát, mit kért Jézus a fiatalembertől? Teljes átadást.

Érdeemes figyelni arra, hogy amikor ez a férfi „szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt”, Jézus nem futott utána, hogy „Jaj, figyelj! Én csak példázatban beszéltem. Csak hozd el a tizededet, adj adakozást, aztán minden rendben lesz.” Nem! Ennek a fiatalembernek, valahogy a pénz lett az istenévé, és Jézus azt javasolta neki, a teljes átadás az, amire szüksége van.

Amennyiben helyesen értjük a Bibliát, akkor arra a következtetésre juthatunk, Isten teljes odaadást kér tőlünk. Egyszer egy édesanya hallgatva a prédikációt, elhatározta, hogy mindenét odaadja Isten szolgálatára. Amikor hazaért, mindent átnézett otthon, de mivel igen szegény volt, látta, hogy szinte semmi értékessel nem rendelkezik.

Ami értéke van, az csak a három lánya és két fia. Bement a szobájába és így imádkozott: „Nincs anyagi gazdagságom, amit Neked felajánlhatnék, csak a gyermekeim. Add Uram, hogy Téged szolgálhassanak, amikor felnőnek.”

Néhány év múltával mind az öt gyermeke missziós szolgálatban volt.

Ellen White, így fogalmazza meg:

„Jézus a siker pillanatában, amikor a hálók tele voltak hallal, és a régi élet a leginkább csalogatott, kérte meg a tanítványokat a tengernél, hogy mindent hagyjanak ott az evangélium munkájáért. Minden léleknek ki kell állnia a próbát: vajon a múltó javak vagy a Krisztussal való közösség iránti vágy él-e bennük erősebben?” Jézus élete, 221. o.

Istennek való odaszentelődésünket jelzi, amikor tizedünket visszaadjuk Istennek és adományt is adunk. Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

január 27 – Árvaházban szolgáltam

Éjszaka közepén történt. A Lufthansa 758-es járata landolt az Indiai Chennai (Chennáj) repülőterén. Furcsa érzéssel szálltam ki a gépből, teljesen magamra maradtam. Ilyet még nem éreztem, mintha árva lettem volna! Teljesen idegen világba csöppentem.

Az útlevelellenőrzés végtelen hosszú sorában, az, aki úgy nézet ki, mint én, az vagy egy öt csillagos szállodába ment, vagy egy üzleti megbeszélésre. Arra gondoltam, hogy biztos rosszul döntöttem. Nem itt kellene lennem – csak erre tudtam gondolni.

Megkaptam az útlevelemből a pecsétet, és a csomagjaimért lementem a mozgólépcsőn. Amikor kiléptem a légkondicionált reptér kapuján, egyből rám tapadt a forróság. Huh! Még aznap, egy éjszakai vonattal elutaztunk egy árvaházhoz, ami a következő nyolc hónapig a második otthonom lett, csak a családom nem volt velem.

Többen azt állítják, hogy sokat változtam azalatt az év alatt. De, én valamikor, nem erről az életformáló tapasztalatról álmodtam! Abban reménykedtem, hogy majd ha hazaérek, el fogom mesélni ezeket a kemény tapasztalatokat!

Azt kérdeztem Istentől, miért kell ezt nekem átélnem? Azt a választ kaptam: „Mit gondolsz, miért jöttél ide, másokat megváltoztatni vagy magadat? Ajjaj!

Azonnal megértettem, hogy eddig teljesen csak magammal voltam elfoglalva. Önzésemnek véget kellett vetnem, el kellett hagynom addigi szempontjaimat és az árva gyermekekre kellett koncentrálnom.

Ez a missziós tapasztalat, azt tanította meg nekem, hogy egyikünk sem árva, mert Isten minket gyermekeivé fogadott. „Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok.” (John 14:18) – mondta Jézus. Az Ő családjának tagjai vagyunk. Együtt kell dolgozunk azon, hogy hirdessük a jó hírt, a magváltás reménységét.

Ennek az önkéntes misszionáriusnak szeretnénk megőrizni az inkognitóját bizonyos szempontok miatt. Ő az Adventista Önkéntes Szolgálatnak (AVS), volt a munkatársa, ahol 18 és 80 év közötti önkéntesek dolgoznak. Közöttük lelkészek lehetnek, tanárok, orvos szakemberek, komputer specialisták, árvaházi munkások és még többféle szakmunkások. Az alábbi weboldalakon érdemes tájékozódni:

<https://www.adventistvolunteers.org>

vagy

<https://vividfaith.com/> .

Amikor adományaidat beadod, akkor a világon több mint 400 misszionárius családot támogatsz egyházunk rendszere segítségével.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

február 3 – Van, aki figyel

„Hová menjek lelked elől, arcod elől hová fussak?” (Zsoltárok 139:7)

Hol volt hol nem volt, egy embernek egyszer volt egy csalóka gondolata. A szomszédja földjéről akart kukoricát lopni.

Az a gondolat fészkelte a fejébe, hogy „Ha csak keveset veszek el a szomszédától, akkor azt nem veszi észre”.

Egy borús este, amikor besötétedet, kislányával elindult sétálni.

Amikor odaérték az első tábla szélére, azt hallotta, mintha a kislánya azt suttogná, „Apa, valaki lát téged!”

Megijedt, és tovább mentek a következő tábla kukoricához. De ott is mintha hallotta volna kislánya hangját, „Apa, valaki figyel téged!”

Zavartan kérdezte: „Miért mondod ezt mindig, valaki lát engem? Körbenéztem, de senkit sem látok.”

Kislánya a sötét ég felé mutatott és halkán azt mondta, „Apa, Valaki odafentről figyel.”

Ez a kis történet azt akarja nekünk elmondani, hogy ha egyedül is vagyunk éjjel, vagy otthon, Isten jelenlétében vagyunk.

Isten minden pillanatban a mi oldalunkon van, de nem azért, hogy ettől megijedjünk, hanem hogy megvédjen, vezéreljen és megerősítsen minket, megértő jelenlétében.

A megértő Isten akkor is velünk van, amikor távol vagyunk otthonunktól, házastársunktól, vagy ha mi vagyunk az egyetlen keresztény az osztályteremben vagy a munkahelyen. Mindig Isten szeme előtt vagyunk!

Az megnyugtató érzés, ha belegondolunk, hogy a Mindenható Isten, megértő kegyelmével figyel minket és így vagyunk itt ma is a gyülekezetben, szeretete és kegyelme ölel át minket.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

február 10 – Hamis Istenek

Az első parancsolat azt fogalmazza meg, „Ne legyen más istened rajtam kívül!” (2Mózes 20:3) Hogyan kerülnek ezek a hamis istenek az életünkbe? Bármilyen, ami jelen van életünkben, és azt nem helyezzük egy kicsit hátrébb, mint Istent – válhat hamis istenünké.

Ezt jól ismerték a görögök és a rómaiak is. Mindenből istent csináltak. Például a munka istenének kinevezték Hephaisztoszt; a pénz istenévé pedig Mammont; Himeros, vagyis Erósz a szerelem istenévé lett; és így tovább.

Be kell lássuk, hogy mi emberek hajlamosak vagyunk hamis isteneket kialakítani. Például, dolgozni az egy áldás, de ha életünkben minden elé helyezzük a munkát, akkor Hephaisztosszá tesszük azt életünkben.

Vagy például, a szexualitást is Istentől kaptuk ajándékba. Azonban, ha a saját vágyainkat követjük és nem Isten rendelkezését, akkor hamis istenné, Erósszá tesszük azt.

Minden hamis isten, amelyet beengedünk az életünkbe és azt Isten elé helyezzük, el fogja torzítani gondolkozásunkat, lelki életünket.

A Római levél 1:25-ben, Pál azt mondja, hogy az emberek a saját vágyaikat követve, az igaz Teremtő imádatát felváltják a teremtett dolgok imádatával, de így tulajdonképpen önmagukat imádják.

Pál azt mondja, hogy ez a fajta imádat, egy hazugságon alapul, mivel az ember nem tudja magát igazán boldoggá tenni. Ezt a fajta gondolkodást, Pál bolondságnak hívja (Róma 1:22).

Valóban bolondságnak tartja azt, ha valaki „dolgoktól” várja a boldogságot, önmagától vagy akár egy másik embertől. Csak a balga gondolja, hogy a békességet önmaga megvalósításától vagy valamiféle függőségtől nyeri el. Boldogságot sem lehet a vagyon felhalmozásától várni.

Isten tehet minket teljességében boldoggá.

Egyébként, az egyik legpusztítóbb hamis isten, a kapzsiság és a pénz féktelen hajhászása.

Ezért mondja Jézus: „Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak (Lukács 16:13), ami a pénz istene.

Az Istenhez való hűség és nagylelkűség, Isten két eszköze arra, hogy el tudjunk fordulni a kapzsiság lelkületétől.

Amikor Isten minket a tized visszaadására és adományok beadására kér fel, akkor arra is rá akar vezetni minket, hogy ne essünk hamis istenek hálójába, melyek eluralkodhatnak rajtunk.

Van olyan hamis isten, amely uralni akarja életünket? Kérjük Istent, hogy Szentlelke által ettől védjen meg minket.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

február 17 – Mit tegyek, ha nem tudok bízni?

Vannak, akik arra hivatkoznak, hogy azért nem adják vissza tizedeiket, vagy adnak adományokat, mert nem értenek egyet azzal, ahogy az egyház kezeli anyagi eszközeit, vagy feltételezésük szerint, nem látják át az egyházi alapokat.

Hogyan járjunk el akkor, ha nem értünk egyet az egyház ügykezelésével? Ez egy nagyon fontos kérdés, amire Ellen Whitenak van egy külön, erre a kérdésre megfogalmazott gondolata. Azt írja:

„Néhányan nem nyugodtak és azt mondják, 'Nem fogom fizetni a tizedemet; mert nem bízom abban, ahogyan a munka zajlik az egyházban.' Viszont így Istent azért akarod megrövidíteni, mert azt gondolod, a munkát nem jól vezetik? Fogalmazd meg észrevételeidet tisztelettel, világosan és nyíltan, azoknak, akiket ez illet. Juttasd el a kérdéseidet és javaslataidat a megfelelő módon; de ne vond ki magad Isten munkája alól, ne bizonyulj hűtlennek, azért, mert mások nem végzik jól munkájukat (Gospel Workers, p. 226).”

Ez az idézet három kulcs gondolatot fogalmaz meg:

1. Amikor azt választjuk, hogy hűtlenek leszünk, azért, mert feltételezésünk szerint, az egyházi vezetők nem megfelelően kezelik az alapokat, akkor Istent raboljuk meg.
2. Máté 18:15-17, tanácsa szerint forduljunk az egyház megfelelő személyéhez. Ne kövessük korunknak azt az agresszív, ellenséges és romboló lelkületét, miszerint így kell ma a problémákat megoldani.
3. Megfelelő keresztény lelkülettel, bölcsességgel és alázatossággal kell megfogalmaznunk észrevételeinket. Hagyd meg a tévedés lehetőségét. Nem biztos, hogy a teljes kép birtokában vagyunk. Pozitív változást szeretnénk előidézni és nem tönkre tenni dolgokat.

Az idézet azt is mondja: „de ne vond ki magad Isten munkája alól, ne bizonyulj hűtlennek, azért, mert mások nem végzik jól munkájukat.” Isten előtt nem hivatkozhatunk mások feltételezett vagy valós hibáira, amikor mi is elkövetjük azt.

Ebben az idézetben a legfontosabb, hogy: „de ne vond ki magad Isten munkája alól”. Istennek feladata van ezen a földön és téged is hív ebbe a feladatba, kapcsolódjál be te is.

Talán elveszítetted bizalmadat Isten egyházában, ahogy a feladatot kezelik. Ha ez így van, akkor imában kérd Istent, hogy adjon bölcsességet neked, ahogy prófétai üzenetében tanácsolja. Azonban maradj személyesen aktív Isten munkájában, tizededdel és adományaiddal.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

február 24 – Védjük meg gyermekeink szívét

Bemutatom Anthonyt, aki, mint sok ezer szerető apa, ő is komoly nehézségeken ment át. Három felnőtt fia van, akik elfordultak az egyháztól. Már felnőttek, és nem akarnak gyülekezetbe járni.

Fiainak kellemetlen volt, amikor Anthony állandóan hívta őket a gyülekezetbe és arról beszélt nekik milyen veszélyekkel jár, ha elhagyják az Urat. A fiúk kedvesen kérték apjukat, hogy ne is hívja őket.

Anthony rendszeresen imádkozott fiaiért. Az egyik reggel, amikor imádkozott, az a bibliai vers jutott eszébe, „Ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.” (Máté 6:21) Ez a vers nem ment ki a fejéből.

Erős elhatározásra jutott. A legközelebbi családi együttlét alatt, elmondta fiainak, hogy megfogadja kérésüket, nem invitálja többet őket a gyülekezetbe, egy feltétellel: Ha a tizedet visszaadják az Úrnak és adományokat is fizetnek a gyülekezetnek.

Meglepetésére, a fiúk elfogadták a feltételt, arra gondoltak, hogy így megússzák az állandó kérést. Azonban idővel, valami rendkívüli dolog történt, Anthony látta, hogy sorra jönnek fiai vissza a gyülekezetbe.

A tizeddel és adományokkal kapcsolatban Ellen G. White azt írja: „A szülők sokszor elfelejtkeznek arról, hogy bevonják gyermekeiket abba, hogy Isten munkájának támogatásából ők is kivegyék részüket.”

Majd így folytatja: „Sok családban a gyermekeket úgy nevelik, mintha nem volna felelősségük ezekben a dolgokban.” Counsels on Sabbath School Work, page 140.

Mivel azt akarjuk, hogy gyermekeink védelemben részesedjenek, ezért helyezzük Istent és az Ő ügyét, első helyre életükben. Bátorítsuk őket abban, hogy sáfársági hűségük töretlen legyen. Ha kincsük a mennyben van, akkor abban is biztosak lehetünk, hogy szívük is ott lesz!

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

9. március 2.

A valódi tulajdonos

Allen nagyon sikeres üzletember volt. Hálás szívvel vette mindig észre, hogy Isten mennyi mindent segített cége ügyeiben. Az a gondolata támadt, hogy megbeszéli ügyvédjével és a könyvelőjével, hogy Istent belefoglalják a cég dokumentációjába.

Ezen a kérdésen dolgozva, hamar rájöttek, hogy mennyire nehéz ezt a szándékot keresztülvinni. Az állam törvénye szerint, egy üzlettárs személyigazolvány számmal és lakcímmel kell rendelkezzen.

Ezt a rubrikát, így nem lehet kitölteni! Amikor egyik alkalommal beleszomorodott a jogi komplikációkba, Allen rátalált az 50. Zsoltár 12. versére, amely így szól: „Ha éhezném, nem szólnék neked, mert enyém a világ és ami betölti.”

Rögtön, még teljesebben megértette ezt a verset, hogy világunk kitekert tulajdonviszonyaiban, Isten őt bízta meg, hogy legyen a tulajdonos. De azt is megértette, hogy le akarta fokozni Istent, az igazi tulajdonost, partnerré!

Amikor Allen térdre borult, teljes békesség szállta meg. Megértette, hogy abban az időszakos kiváltságban van része, hogy Isten cégének időszakos tulajdonosa lehet, e szerint a gondolat szerint. Vagy még inkább, Isten megkérte Allent, hogy az Ő nevében irányítsa cégét! Így töltse be Isten célját a földön, hogy embereket nyerjen meg az örök életre. Alázatosan járjon és szüntelen kapcsolatban legyen, imádság és bibliatanulmányozás által a valódi tulajdonossal.

Hagyjon fel ezzel a felvetett problémával! Isten a valóságos tulajdonos, minden részletre odafigyel. Nem csak erre a cégre, de a teljes életére is!

Sok keresztény arra gondol, hogy vagyonával segítheti Isten ügyét. De ennek éppen az ellenkezője a valóság. Amíg élünk, addig Isten bíz meg minket mind avval, amivel Ő rendelkezik, aminek Ő a tulajdonosa.

Miután az életünk véget ér, ugyan azokat a dolgokat mások kezébe helyezi.

Lehet, hogy nem ismerjük el Isten tulajdonos voltát, de ez Istent nem rövidíti meg. Ez a gondolat csak a mi értelmezésünket ferdíti el. Ha elfeledkezünk arról, hogy Ő az igazi tulajdonos, akkor ez bennünk egy öntelt szívet vált ki, és fennhéjázóvá tesz, ami végül teljesen el fog választani Istentől.

Éppen ezért van szükségünk arra emlékezni, hogy Ő a tulajdonos, mi visszaadjuk neki tizedünket, ami tulajdonképpen az Övé. A tizedünk Istené, azt mi visszaadjuk neki. Adományainkat viszont beadjuk az egyháznak, azokat mi adjuk Istennek.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

10. március 9

Az élet értelme

Aung Ko (An Ko) egy hithű buddhista családba született, és nem is gondolnád, hogy belőle gyülekezet vezető lett.

Amikor 7 éves volt, az egyik szemére megbetegedett. Annak ellenére, hogy betegsége fájdalommal járt, szülei nem tudták megengedni, hogy orvoshoz forduljanak. Hamarosan a másik szeme is megfertőződött.

Állapota egyre súlyosabbá vált. Mire teenager lett, teljesen megvakult. Hetedikes korára, abba kellett hagyja a tanulást.

Aung Ko (An Ko)-t a depresszió hulláma magával ragadta, és csak ürességet látott jövőjét illetően. Több esetben kísérelt meg öngyilkosságot.

Amikor majdnem 30 éves volt egy keresztény evangélista jött a falujába és arról beszélt, hogy Jézus ki tudja emelni az embereket a csüggedésükből. Ezeknek a gondolatoknak a segítségével, Aung Ko (An Ko) és a családja megkeresztelkedtek egy keresztény gyülekezetbe.

Mivel Aung Ko (An Ko) nem tudott olvasni, a rádió segítségéhez folyamodott további információkért. Ez a keresés vezette őt az Adventista Rádióhoz (AWR). Minden nap ezt a programot hallgatta és egyre több mindent ismert meg Istenről.

Aung Ko (An Ko) több szomszédját elhívta, és rendszeresen találkoztak. Barátságos természete sokakat megszólított és hamar kedvelt előadó lett belőle, közössége szeretett vezetőjévé vált.

El is nevezte csoportjukat az „Arany sas” rokkantak társaságának, akik a rászorultakat segítik környezetükben.

„Nagyon boldog vagyok, hogy megismerhettem Istent és a szombat lényeges tanítását” – magyarázta Aung Ko (An Ko). „Ha a rádió üzenete nem jutott volna el hozzám, nem találtam volna meg életem értelmét.”

Az Adventista Világ Rádió jelenleg több, mint 100 nyelven hirdeti ezt a kiemelkedő tanítást, az üzenetet, ami sok ezer embernek segített már megtalálni egyházunk tanítását.

Amikor a gyülekezetekben a misszióra adakozol, adományod 20%-a megy a világ missziós alapjába, amely segít különböző missziós intézeteket, mint az Adventista Világrádiót is.

Ha ezeken túl szeretnél az AWR-nak adományt küldeni, a képen látható weboldalra kattints rá és küld el adományodat.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

11. március 16

Adakozás

1857-ben David Livingstonet meghívták Angliába a Cambridge Egyetemre, hogy egy díjban részesítsék és beszédet tartson a diákoknak.

Sikeres életet hagyott hátra Európában, hogy elmenjen Afrikába, és ott az evangéliumot hirdesse. Amikor a diákok előtt állt, azok csak egy vékony, nyúlánk embert láttak, akit 31-szer támadta meg a halálos afrikai láz. Egyik karja fel volt kötve, mert egy oroszlán megsebesítette.

Angliában őt hősként tisztelték, mivel áldozatkész, önmegtagadó életet élt. A diákok előtt állva, arról beszélt, hogyan értelmezi ő az áldozatot.

„Az emberek áldozatnak mondják azt, hogy az életemet Afrikában töltöttem. De lehet ezt áldozatnak hívni, amit arra a hatalmas áldozatra adtam kicsiny válaszul, amivel Istennek tartozunk, amit mi nem is tudunk visszafizetni? – Lehet áldozatnak hívni azt, ami áldott jutalommal jár, egészséges tevékenységben, a jó cselekvés tudatával, belső nyugalommal, ami a dicsőséges jövő jutalmával jár? – Az ilyen gondolatokat távol tartom magamtól! ... Sohasem hoztam áldozatot. Ha szem előtt tartjuk, azt a hatalmas áldozatot, hogy Jézus ott hagyta Atyja trónját a magasságban és önmagát adta értünk.”

Ezek a szavak azt írják le, hogy az igazi áldozat a kereszten történt meg. Minden áldozat, amit Isten ügyéért adunk, az összehasonlíthatatlanul kevesebb, mint amit a kereszten Jézus értünk tett.

Azonban minket is arra szólít Isten, hogy adjunk adományt, áldozatot az Úrnak. Amikor ezt tesszük, végig kell gondoljunk, jövedelmünknek mekkora százalékát adjuk adományként, Isten áldásaira válaszul.

Isten döntötte el, hogy jövedelmünk tíz százaléka az Úré. Az már a hívő döntése, hogy jövedelme mekkora százalékát adja adományként.

Ellen G. White azt mondja, hogy:

„A bibliai tized és adományok rendszerében, amit fizet valaki, természetesen nagyban aszerint változik, mekkora a bevétele.” (*Counsels on Stewardship*, p. 73).

Éppen ezért azt is írja, hogy „Minden hűségű sáfára Istennek arra vágyódik, hogy gazdagítsa Isten tárházát.” (*Counsels on Stewardship*, p. 200).

Adományod összege őszintén jelzi háláérzetet mértékét? Bizalmadat, hitedet őszintén visszatükrözi? Gondoljuk át tiszta szívvel adományaink mértékét.

Amikor visszaadjuk tizedünket az Úrnak és beadjuk adományainkat gyülekezetünkben, helyezük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

12. március 23

Tanítani a tanárt

Kaan ránézett Brunora és Nataliara és megkérdezte tőlük, miért akarjátok megtanulni az én nyelvemet? „Ti keresztények vagytok?” A fiatal misszionáriusok zavarba jöttek. Nemrég érkeztek a Közel-Keletre, és azt tervezték, hogy letelepednének egy ideig ebben az országban, ahol nem lehet Jézusról nyíltan beszélni. Olyan valakit kerestek, aki meg tudja tanítani a nyelvüket.

„Féltünk erre a kérdésre válaszolni,” mesélte Natalia később, „de muszáj volt. Imádkoztunk, hogy az Úr segítsen minket, és azt válaszoltuk, igen.” Nem voltak felkészülve Kaan válaszára: „Örömmel segíték.” Majd hozzá tette: „Én is tanulom a Bibliát.”

Bruno és Natalia meglepődve néztek egymásra. Később este, azért imádkoztak, hogy az Úr áldja meg rajtuk keresztül Kaant. A következő találkozón, meglepődve látták, hogy Kaan táskájából egy Bibliát vesz elő.

Majd Kaan megkérdezte Brunot, mi a foglalkozása otthon? Azt válaszolta, teológiát tanul. „Most mit csinálsz itt?” kérdezte tőle Kaan. Tétovázva azt felelte, lelkész vagyok.

Kaan meglepődve nézett rá. „Akkor te tudsz nekem segíteni tanulni a Bibliát?” Bruno azt felelte, „Boldogan.” Hálás volt, hogy választ kapott imájára.

Kaan családja bekapcsolódott a Biblia tanulmányozásába. Brunoval és Nataliával együtt járt Kaan a gyülekezetbe is. Szombatonként átvették mind a 28 tanítást. Néhány hónap eltelte után Kaan kérte a keresztséget is.

Bruno és Natalia a Waldensi Diákok programban vesznek részt. Ez a program diákokat szervez a világ országaiból, hogy ezen a területen éljenek, az ottani egyetemeken tanuljanak a 10/40-es ablak országaiban. Jézus módszerével végezzék a munkát, kerüljenek kapcsolatba emberekkel, barátkozzanak, legyenek segítségükre és amikor lehetséges, hívják őket Jézus követésére.

Bruno és Natalia felvállalták a kockázatot, odaszánták életüket Isten szolgálatára. Te is lehetsz ilyen önkéntes adventista munkás egy vagy több évre is, és végezhetsz ilyen különleges szolgálatot. A képen látható két weboldal egyikére kell csak ráklikkeljél.

Amikor visszaadod tizededet vagy adományt adsz, akkor az összevont adomány terv alapján támogatod a helyi, országos és nemzetközi célokat is.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

13. március 30

Menjetek el széles e világra

Isten kegyelme sohasem válogat vagy zár ki valakit. Ő „úgy szerette a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, ha valaki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

A környezetünkben lévő minden város, minden ország, az egész föld, az Ő kegyelmének, megbocsátásának tárgya. Áldozata mindenkire érvényes!

János azt látta, hogy az evangéliumot az egész világon hirdetik, „minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek” (Jelenések 14:6).

Jézus úgy rendelkezett, hogy miután a Szentlélek megerősíti őket, akkor Jeruzsálemben (azaz helyileg) kellett hirdessék az evangéliumot, és Júdeában, Samáriában (ami környezetüket jelentette), és a világ végső határáig (az egész földkerekséget) jelentette. (ApCsel 1:8)

Ez világszéles üzenetet, minden embert és világszéles szolgálatot jelent.

Erre a jézusi mintára, alakítottuk ki a tized és adomány elosztási rendszerünket, helyileg, területileg/országosan és világszélesen. Pénzügyi elosztási rendszerünket úgy szerveztük meg, hogy mind a helyi gyülekezetünket támogassa, mind az országos és világszéles egyházunkat is. Jézus mester tervében a széles világ benne foglaltatik, tehát mi is az egész képet kell szem előtt tartanunk!

Ellen White azt írja: „Isten pénzügyi lehetőségeit, nem csak közvetlen környezetünk igényeire kell felhasználnunk, hanem a távoli országokra is, a tengerek szigeteire is. Amennyiben Isten népe nem kapcsolódik be ebbe a munkába, akkor Isten bizonytalannal visszavonja hatalmát, ha azt nem megfelelően gyakorolja.” (Testimonies for the Church, vol. 7, p. 215).

A tized és adományok lényeges részei Isten tervének, hogy előre haladjon a megváltás terve az egész földön. Az egész földet kell szemmel tartanunk! Ezt adta nekünk Jézus feladatunk.

Adjuk adományainkat is, mint tizedünket rendszeresen, és azt Jézus mester terve szerint használjuk fel – helyileg, területileg és nemzetközileg, – hogy be tudjuk mutatni Jézust a körülöttünk élő embereknek ugyan úgy, mint a távoli hegyekben élőknek és a nagy városokban élőknek is.

Az ApCsel 1:8-ban megfogalmazott mester terv alapján azt javasoljuk, hogy adományaink 50-60%-t a helyi gyülekezetünk missziós terveire fordítsuk, annak 20-30%-t a területi/uniós/divíziós, és a megmaradt 20%-t a Világ Missziós Alapjába tegyük, amely a távoli missziókat, misszionáriusokat támogatja, valamint oktatási intézményeinket, melyek a misszionáriusokat képzik.

Együtt, mi többre vagyunk képesek, messzebbre jutunk el és gyorsabban.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

14 – április 6

Megragadta az evangélium

Adelaide /Ádeléd/ összetört, amikor a férje 2011-ben Új-Zélandon meghalt. Három évvel később, egy újabb csapás érte, papáját is elveszítette. Adelaide /Ádeléd/ gondolataiban ott volt egy kérdés, hol volt Isten, amikor férjét és apját is el kellett temesse? Egyik alkalommal épp a Tv-csatornák közt keresgélt, amikor életében először az adventista csatornára talált!

Arra gondolt, hogy egy pár percre megnézi ezt a műsort, de valahogy megragadta a figyelmét. Éppen a saját kérdéséről hallott gondolatokat. A holtak állapotáról beszéltek. Családjával azóta rendszeresen elmennek a gyülekezetbe és várják Krisztus eljövételét.

Adelaide /Ádeléd/ akkor nem is tudhatta, hogy talán 2016-ban éppen a te, igen, talán pont a te adományod is hozzájárult, hogy eljuthasson hozzá az evangélium. Az egész világon '16-ban a missziós adományainkat éppen az Új-Zéland-i missziós feladatokra gyűjtöttük. Tehát, ha éppen akkor te is beadtad a felhívásra adományodat, akkor te is részese lettél Adelaide /Ádeléd/ megtéréstörténetének.

Abban az évben elhatároztuk, hogy lehetővé tesszük Új-Zélandon a Hope Channelt mindenkinek, hogy ingyen nézhesse. Hála az adományoknak, ez az álom valóra válhatott. Mostanra, több mint 170,000 ember nézi havonként a csatorna műsorát, és több százan közülük, örömmel járnak az adventista gyülekezetekbe.

A missziós adományok egyházunkban kialakított rendszere, nagyszerűen támogatja a különböző missziós projekteket a világon. Ilyen kis csodákat támogatnak! A Generál Konferencia rendszeresen megkapja a Divízióktól ezeket az adományokat és szétosztja a missziós projektek és intézmények között a világ különböző területein. Akik így megkapják ezeket a támogatásokat, azok sokkal többet tudnak megvalósítani terveikből, mint amennyit csak a saját forrásukból tudtak volna.

Az egyik ilyen stratégiai missziós intézményünk, amire adakozunk alkalmanként, a Hope Channel, a Reménység média. Amennyiben szeretnél ezen kívül adományt eljuttatni a Hope Channel részére, akkor klikkelj a képen látható weboldalra:

<https://hopechannelinternational.org/giving>.

Együtt többet tudunk tenni és messzebbre is jutunk. Amikor visszaadjuk tizedünket és beadjuk adományainkat, helyezük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

15 – április 13

Hűségünk legfontosabb célja

Bizonyára ismered már, mi a célja a tized visszaadásának és a rendszeres adományoknak? Helyes, ha azt mondjuk, hogy ezeknek a célja, egyházunk missziómunkájának segítése?

Először is tegyünk különbséget a tized és adományok felhasználása, és aközött, milyen szándékkal adjuk tizedünket, adományainkat. Ezeket az összegeket arra használjuk, hogy Isten missziója a földön előrébb léphessen. Másképpen kérdezve, Istennek mi a fontosabb ebben a folyamatban, a tized és adományok összege, vagy pedig a mi szívünk szándéka?

Jól válaszoltál. Az Úr azt mondja, „Add nekem, fiam, a szívedet, és tartsd szemed előtt útjaimat!” Példabeszédek 23:26. Tehát, a jellemünkről szól a dolog! De akkor miért van Istennek szüksége még a pénzünkre is? Azért, mert a szívünk határozza meg a forrásainkat. Ezért mondja Jézus, „Ahol a te kincsed van, ott van a szíved is.” Máté 6:21.

Ellen G. White ugyan ezt a kérdést, így közelíti meg: „Láttam, hogy ez a tizedrendszer, jellem fejlődéshez segít, és ez mutatja meg a szívünk igaz állapotát.” (Testimonies for the Church, vol. 1, p. 237).

A tized és adományok célja jellemünk fejlesztése és azt mutatja be, mi található szívünkben. A tized és adomány azt szolgálja, hogy Isten ügyét előbbre vigye, azonban ezek célja, a helyes jellem kifejlődése.

Tehát, amikor gyermekeinknek vagy a gyülekezetben erről beszélünk, nem csak arról kell szólnunk, hogy Isten missziójának anyagi forrásokra van szüksége, és ebben legyünk hűségesek. Igazából azt kell hangsúlyozzuk, hogy szívünkben dől el, amikor önzésünk miatt hűtlenek leszünk Istenhez.

Amit keresetünkből adunk az egyháznak, lehet, hogy nem jelent lényeges hatást az egyház missziómunkájára, de kétségtelenül beszél arról, hogy a nagy küzdelemben melyik oldalon állunk. Arról beszél, változtunk-e valamit!

Amikor tizedünket, adományainkat hozzuk el a gyülekezetbe, kérjünk új szívet Istentől!

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

16 – április 20

Melyik adománynak van nagyobb hatása?

Marcos azt hallotta egyszer a lelkészétől, hogy a bibliai elvek alapján adott adományok szélesebb körben és egységesebben hatnak földünkön a misszió növekedésére.

Ez felkeltette a figyelmét és rákérdezett. Azt a választ kapta, hogy három alapelve van ennek:

1. Rendszeresség (Példabeszédek 3:9; Malakiás 3:8-10). A gyakoriságot, a fizetésünk ritmusa határozza meg, nem a gyülekezet igénye vagy a mi vágyunk. Tehát, amikor bevételünk van – ami az Isten áldása – akkor megtisztelhetjük Istent tizedünkkel és adományainkkal.
2. Arányosság (5Mózes 16:17; 1Korinthus 16:2). Az arányos adomány azt jelenti, hogy bevételünk arányában határozzuk meg. Talán a legjobb, ha bevételünk egy általunk meghatározott százaléka szerint adjuk az Úrnak adományainkat.
3. Nevezhetnénk „glokális” gondolkodásnak. (ApCsel 1:8) „Glokális” kifejezés, két szóból tevődik össze, a „globális” és a „lokális” szavakból. Missziós erőfeszítésünk és következésképpen adományaink is, a megváltási tervet kell kövesse, ami szem előtt kell tartsa azt a helyet, ahol élünk, gyülekezetünket, és az egész világot. Egyházunk elindított egy szétosztási tervet, amit összevont adakozási tervnek nevezünk, hogy egyenlőséget szorgalmazzunk.

Ez a terv azt javasolja, hogy adományaink 50%-60%-val a helyi gyülekezetünk misszióját támogassuk; 20%-30%-val régiókat, ez általában a Területünk/Uniónk/Divízióink; a megmaradó 20%-val a nemzetközi missziómunkát, amit a Generál Konferencia gyűjt és oszt el a Világmissziós alapon keresztül.

Marcosnak még azt is elmondta a lelkésze, hogy az összevont adakozási tervet szinte az adventista világ 90% követi. Minden beadott, de meg nem jelölt adakozást, e szerint osztanak fel. Ez a rendszer, egyenlő növekedést segít helyileg és világszerte is.

Azokon a területeken, ahol ezt a rendszert még nem alkalmazták, és valaki az u.n. „glokális” módszer alapján akarja elosztani adományát, annak azt még külön-külön kell megcímkézzé, az ApCsel 1:8 alapján. Így a helyi, környezeti és nemzetközi igényeket is figyelembe vesszük.

Marcos el is határozta, hogy „glokális” missziós adakozó lesz. Érdekes neked is ezt átgondolni, ahogy a Bibliában olvassuk egyszerre Jeruzsálemben, Júdeában és az egész földön, ami azt jelenti helyileg, régióink szerint, és nemzetközileg.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

17 – április 27

Mennyi legyen az adományom?

Annak ellenére, hogy bizonyos adomány komoly hatással van valakire, nem biztos, hogy Istent is elkápráztatja.

Volt egy adomány, amin Jézus is elcsodálkozott. Felhívta a tanítványok figyelmét is rá! Különös megjegyzést fogalmazott meg. Az a kis összeg, amit az özvegyasszony adott, több volt, mint amit egész nap a gazdagok adtak!

Jézus ekkor a csekély adományt idealizálta, vagy valami más lehetett a gondolatában? Egy dolog biztos: Isten figyelmét nem a nagy összeg ragadja meg. Különben, Jézus a nagy összegek templomi adakozóit dicsérte volna meg! Jézus nem a nagy adományokat emelte ki!

Ellen G. White azt fogalmazza meg, hogy „Isten az adományt nem annak nagysága, hanem az adakozó helyzete és indítéka szerint értékeli.” (AT 225. o.) Figyeled a megfogalmazást, „helyzete”. 5Mózes 16:17-ben ezt olvassuk, „Mindenki aszerint vigyen ajándékot, amilyen áldást kapott Istenedtől, az Úrtól, aki adja azt neked.”

A szegény özvegyet megdicsérte, mert a helyzetét, szándékát vette figyelembe, és így adott 100%-t. Ahogy George Müller fogalmazta meg, „Isten az alapján ítéli meg, hogy mennyit adunk, hogy mennyit tartunk meg.” Az özvegy semmit nem tartott meg, elhatározta, hogy hit által fog élni, Istenben fog bízni, szeretetére, hatalmára bízta magát!

Nos, hogyan határozzuk el „mennyit adjunk adományként”? A tized százaléka, az adott, igaz? Kérjük a Szentlelket, hogy vezessen az adomány százalékának döntésben, mennyit határozzunk meg magunknak. Ez a százalék függhet szándékunktól, bizalmunktól, Isten iránti hálánktól!

Jézust nem hatja meg pénzünk kicsinysége vagy nagysága. Amit értékel, az az áldozatkészségünk, legyen valaki akár szegény vagy gazdag.

Helyezzük Istent az első helyre, magunkat egy kicsit hátrébb.